

Gästforskaren Asli Aygünes presenterade forskning om den feministiska rörelsen i Turkiet

Centrum för feministiska samhällsstudier (CFS) besöktes av fil. Dr. Asli Aygünes från İstasyonTEDU (TED-universitetet) i Ankara, Turkiet. Hon kom till Örebro på Erasmusutbyte. Under sin vistelse presenterade hon forskning om den feministiska rörelsen i Turkiet vid ett CFS-seminarium och besökte Örebro universitets Social Impact Lab. Örebroprofessorn Maria Jansson tog tillfället i akt att ställa några frågor om hennes forskning och om villkoren för den feministiska rörelsen i Turkiet.

Du skrev din doktorsavhandling om den feministiska rörelsen i Turkiet. Vilka är de viktigaste frågorna för feminister i Turkiet idag, och hur skulle du beskriva villkoren för feministisk aktivism?

Den feministiska rörelsen i Turkiet idag arbetar i ett politiskt klimat som allt mer präglas av auktoritärt styre och ökande anti-genusmobilisering, bland annat har Turkiet gått ur samarbetet kring Istanbulkonventionen. Allt detta signalerar en urholkning av jämställdhetssträvanden. Feminister mobiliserar idag särskilt kring frågor som könsbaserat våld, kroppslig autonomi och HBTQ+-rättigheter. Rörelsen kämpar med ett krympande utrymme för civilt engagemang med där det råder förbud mot protester, övervakning och stigmatisering av aktivism. Det här gör att ett feministiskt engagemang blir både politiskt riskabelt och känslomässigt krävande. Samtidigt har den feministiska rörelsen blivit mer synlig och aktivisterna anpassar sig genom att organisera motstånd både i det offentliga rummet och på digitala plattformar. Denna dubbelhet—en restriktiv politisk miljö tillsammans med rörelsens uthållighet—definierar den feministisk aktivismen i Turkiet. Aktivisterna tar stora risker, samtidigt som rörelsen är anmärkningsvärt motståndskraftig.

En av de frågor du vill besvara i din forskning är vad som får feministiska aktivister i Turkiet att fortsätta sitt engagemang – vilka svar på den frågan har du kommit fram till?

Min forskning visar att feministiska aktivister i Turkiet upprätthåller sitt engagemang genom ett samspel mellan olika känslor, så som ilska och hopp, snarare än genom rent strategiska eller ideologiska överväganden. Ilska är ofta en katalysator, den är rotad i vardagliga erfarenheter av ojämlikhet och politiskt utanförskap, och driver individer till kollektiv handling. Långsiktigt engagemang däremot uppstår när ilskan förvandlas till vad jag benämner "affektiv solidaritet", där delade känslor främjar tillhörighet, empati och kollektiv motståndskraft. Genom deltagande i feministiska gemenskaper omtolkar aktivister personliga frustrationer som en del av bredare strukturella orättvisor, vilket stärker deras engagemang för rörelsen. Dessa affektiva band ger inte bara känslomässigt stöd utan skapar också en känsla av syfte och ansvar som förankrar aktivister i feministisk politik över tid. I slutändan är det den här ständiga förhandlingen mellan känslomässig dissonans och solidaritet som gör att feministisk aktivism består även när de yttre villkoren är avskräckande.

Förutom din forskning arbetar du som projektkoordinator för Center for Social Innovation vid TED-universitetet (İstasyonTEDU), hittade du några likheter mellan arbetet vid TED-universitetet och det som pågår vid Social Impact Lab vid Örebro universitet?

Ja, det finns många paralleller mellan de två institutionerna, särskilt i hur de positionerar universitetet som en aktör som omsätter kunskap till samhälllig nytta. Både İstasyonTEDU och Social Impact Lab vid Örebro universitet fungerar som mellanhänder som kopplar samman akademisk forskning med samhällliga utmaningar, och samarbetar med externa aktörer för att hitta gemensamma lösningar. På İstasyonTEDU fokuserar vi mer på kapacitetsuppbyggnad, utbildning och stöd till sociala entreprenörer genom program, konsultation och ekosystemutveckling, medan Social Impact Lab

driver ett årlångt innovationsprogram som vägleder forskare att utveckla idéer som kan omsättas i samhället utifrån sin forskning. I båda dessa strukturer finns ett tydligt fokus på social innovation som ett verktyg för att hantera samhällsproblem och förbättra levnadsvillkor. I framtiden hoppas jag att båda institutionerna kan hitta möjligheter att samarbeta på meningsfulla sätt.

Slutligen, vad tar du med dig från ditt besök vid Örebro universitet?

Jag tar med mig värdefulla akademiska och professionella insikter och en djupare uppskattning för hur samarbete kan främjas genom vardagliga kontakter. Besöket gav mig möjlighet att uppleva en annorlunda, dynamisk akademisk kultur och träffa inspirerande kollegor från olika discipliner. Jag lämnade Örebro med en stark känsla av samhörighet som jag är övertygad om kan utvecklas till ett mer långsiktigt samarbete. Det var en mycket berikande upplevelse som jag tar med mig i både mitt akademiska och professionella arbete.